

Afscheid van 'Koning Alexander': 'Hier ben ik volwassen geworden'

Natuurlijk was zijn vertrek al twee maanden bekend. Wist iedereen dat Alexander Hendrickx bezig was aan zijn laatste wedstrijden bij Pinoké. Maar dat het sprookjeshuwelijk tussen de Belgische cornerschutter en de Amsterdamse club over een week al voorbij is, dat kwam zondag wel even binnen bij iedereen die Hendrickx een warm hart toedraagt. Toch was dat na de 5-3 nederlaag tegen Kampong, waardoor de titelhouder de play-offs misloopt, de bittere waarheid.

De aanblik sneed door de ziel. Hendrickx zat zondagmiddag na de wedstrijd en een ingelaste afscheidsspeech van het bestuur van Pinoké in de dug-out. Er kwam een jongetje naar hem toe, van nog geen tien jaar oud. De jonge fan kreeg een dikke knuffel van de afgepeigerde Belgische ster. Huilend liep het mannetje daarna weg, het veld over. Intens verdrietig over het vertrek van zijn idool.

De emoties kwamen aan alle kanten los, na het laatste fluitsignaal. Er werd op het veld een ceremonie voor Hendrickx georganiseerd. Mooie woorden van het bestuur, een ingelijste foto en vooral knuffels. Heel veel knuffels. Grote kerels die elkaar omhelsden. Keihard op de schouder mepten, zoals alleen teamgenoten dat kunnen. Op de achtergrond klonk 'It's a kind of magic' van Queen. Het was de afscheidsreceptie van hun eigen Koning Alexander, de man die Pinoké naar de troon leidde.

De tranen stonden in de ogen van hoofdpersoon Hendrickx. 'Ik heb hier ook zo'n mooie tijd beleefd', zegt de dertigjarige Vlaming een paar minuten later, in de hoek van het veld. 'Alle belangrijke momenten die ik met de Belgische ploeg heb meegemaakt, waren ook in de jaren dat ik in Nederland zat. Hier woonde ik voor het eerst op mezelf. In een compleet nieuwe omgeving. Hier ben ik van een jongetje een volwassene geworden. Ook daar denk je aan op zo'n moment.'

Een schitterend huwelijk, zonder nieuwe mijlpalen

Hendrickx groeide in Amsterdam. Stapte zes jaar geleden uit zijn comfortzone voor een nieuw avontuur. En Pinoké, dat groeide met hem mee. Vanuit het rechterrijtje naar de top van Nederland en Europa, met de landstitel van vorig seizoen en de EHL-winst van dit jaar als tastbaar gevolg. Een schitterend huwelijk. Maar ook een die geen nieuwe mijlpalen meer krijgt. Ze gaan uit elkaar. En dat doet pijn.

‘Nu gaat het nog wel. Maar volgende week zal het wel heel, heel zwaar worden’, klinkt het eerlijk. ‘Het is een heel raar idee dat ik de boys minder ga zien. Niet meer hierheen ga om samen te trainen. Het gaat om een periode van zes jaar. Behalve voor mijn jeugdclub in Antwerpen heb ik nooit ergens zo lang gespeeld. Dat is niet niks.’

Dat ging dus allemaal door het hoofd van de wereld- en olympisch kampioen. ‘En natuurlijk ook die mooie momenten die we hier hebben meegemaakt’, zegt Hendrickx. Hij begint wat stiller te praten. Is geraakt door zijn eigen woorden. ‘Ze vroegen of ik wilde speechen. Dat wilde ik eerst niet, omdat ik dacht dat ik dan moest huilen.’ Lachend: ‘Daarom heb ik het maar kort gehouden. Als ik te veel was gaan uitweiden, dan was er geen geluid meer uitgekomen.’

Hij kijkt even in de verte, naar zijn teamgenoten. Die druppelen voorzichtig van het veld. ‘Heerlijke ventjes zijn het. Tijdens die momentjes met de jongens had ik het ook lastig. De waardering, die raakt me het meest. Die voel ik hier als mens en als speler.’

‘Deze jaren hebben me als mens gevormd’

Zijn ogen beginnen te fonkelen. ‘Ik weet nog dat we in een van mijn eerste wedstrijden een uitwedstrijd speelden tegen Tilburg. Ik scoorde vlak voor tijd, waardoor we – volgens mij – wonnen. Toen kwamen jongens mij na afloop echt bedanken. Ze waren heel blij met mijn bijdrage aan het team. Dat benadrukken, vond ik toen zo bijzonder. Dat had ik in België nog nooit op die manier beleefd.’

Dat het dikke boek met mooie herinneringen nu dichtgeslagen is, kwam dus zondag door die doelpuntrijske verliespartij tegen Kampong. ‘In de eerste helft staan we op twee momenten verdedigend te slapen. Vlak achter elkaar. Ik denk dat we het daarop al lieten liggen. Zonde, want we stonden goed te spelen.’

Hendrickx pakte zelf weer eens een hoofdrol door alle goals voor zijn team te maken. ‘Tsja. Maar het was niet genoeg. Daar gaat het om. Hoeveel was het, 5-3? Dan had ik er beter zes in kunnen leggen.’

Nog een week. En dan zit zijn Amsterdamse avontuur erop. Na de Olympische Spelen is Gantoise zijn nieuwe club. ‘Deze jaren hebben me als mens gevormd. Ik heb hier geleerd meer verantwoordelijkheid te pakken, meer te doen dan een balletje naar links of rechts passen. Hier ben ik zelfstandig geworden. Moest ik opeens voor mezelf zorgen. Mijn eigen yoghurtjes kopen voor het ontbijt. Deze tijd ga ik nooit meer vergeten.’

